Detta dokument är endast avsett som dokumentationshjälpmedel och institutionerna ansvarar inte för innehållet

►**B**

RÅDETS ANDRA DIREKTIV

av den 22 juni 1988

om samordning av lagar och andra författningar som avser annan direkt försäkring än livförsäkring, och med bestämmelser avsedda att göra det lättare att effektivt utöva friheten att tillhandahålla tjänster samt om ändring av direktiv 73/239/EEG

(88/357/EEG)

(EGT L 172, 4.7.1988, s. 1)

Ändrat genom:

	Officiella tidningen		
	nr	sida	datum
►**M1** Rådets direktiv 90/618/EEG av den 8 november 1990	L 330	44	29.11.1990

▼B

RÅDETS ANDRA DIREKTIV

av den 22 juni 1988

om samordning av lagar och andra författningar som avser annan direkt försäkring än livförsäkring, och med bestämmelser avsedda att göra det lättare att effektivt utöva friheten att tillhandahålla tjänster samt om ändring av direktiv 73/239/EEG

(88/357/EEG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, särskilt artikel 57.2 och artikel 66 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag [1],

i samarbete med Europaparlamentet [2],

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande [3], och

med beaktande av följande:

Det är nödvändigt att utveckla den inre försäkringsmarknaden, och för den skull bör det underlättas för försäkringsföretag med huvudkontor inom gemenskapen att tillhandahålla tjänster i medlemsstaterna och därigenom ge försäkringstagarna tillgång till inte endast försäkringsgivare som är etablerade i det egna landet, utan också till försäkringsgivare som har sitt huvudkontor inom gemenskapen och är etablerade i andra medlemsstater.

Enligt fördraget har all diskriminering i fråga om friheten att tillhandahålla tjänster, vilken grundas på att ett företag inte är etablerat i den medlemsstat där tjänsterna utförs, varit förbjuden efter utgången av övergångsperioden. Detta förbud gäller beträffande tjänster som tillhandahålls från alla etableringsställen inom gemenskapen, vare sig det är ett huvudkontor, en agentur eller en filial.

Av praktiska skäl bör tillhandahållandet av tjänster definieras med hänsyn tagen till såväl försäkringsgivarens etableringsställe som platsen där risken är belägen. Därför måste också en definition av riskens belägenhet antas. Vidare är det önskvärt att göra åtskillnad mellan verksamhet genom etablering och verksamhet som utövas inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster.

Det är önskvärt att komplettera rådets första direktiv 73/239/EEG av den 24 juli 1973 om samordning av lagar och andra författningar angående rätten att etablera och driva verksamhet med annan direkt försäkring än livförsäkring [4], i fortsättningen benämnt ”första direktivet”, senast ändrat genom direktiv 87/344/EEG [5], särskilt för att klargöra de befogenheter och medel för kontroll som anförtrotts tillsynsmyndigheterna. Det är även önskvärt att utfärda särskilda föreskrifter om villkoren för att starta och driva verksamhet som utövas inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster samt om tillsyn över sådan verksamhet.

Försäkringstagare som, beroende på deras ställning eller storlek eller det slag av risk som skall försäkras, inte är i behov av särskilt skydd i den medlemsstat där risken är belägen, bör ges full frihet att utnyttja största möjliga försäkringsmarknad. Vidare bör övriga försäkringstagare tillförsäkras ett tillräckligt skydd.

Intresset av att skydda försäkringstagarna och av att undvika konkurrensstörningar motiverar en samordnad uppmjukning av första direktivets regler om valutamatchande tillgångar.

---

(1) EGT nr C 32, 12.2.1976, s. 2.
(2) EGT nr C 36, 13.2.1978, s. 14, EGT nr C 167, 27.6.1988 och beslut av den 15 juni 1988.
(3) EGT nr C 204, 30.8.1976, s. 13.
(4) EGT nr L 228, 16.8.1973, s. 3.
(5) EGT nr L 185, 4.7.1987, s. 72.

▼B

Det finns alltjämt skillnader mellan medlemsstaternas lagar om försäkringsavtal. En frihet att som tillämplig lag för avtalet välja en annan lag än den i det land där risken är belägen bör kunna ges i vissa fall, med stöd av bestämmelser som tar hänsyn till särskilda förhållanden.

Detta direktiv bör gälla även för obligatorisk försäkring men bör innehålla föreskrifter om att ett avtal om sådan försäkring skall vara i överenstämmelse med de särskilda regler som gäller i den medlemsstat som föreskrivit försäkringsskyldigheten i fråga.

Bestämmelserna i första direktivet om överlåtelse av försäkringsbestånd bör förstärkas och kompletteras med särskilda bestämmelser om överlåtelse till ett annat företag av ett bestånd av försäkringsavtal som ingåtts inom ramen för tillhandahållande av tjänster.

Från tillämpningsområdet för de bestämmelser som särskilt rör friheten att tillhandahålla tjänster bör undantas vissa risker, när direktivbestämmelserna, med hänsyn till särskilda regler som antagits av medlemsstaternas myndigheter, är av sådan beskaffenhet och har sådana sociala konsekvenser att deras tillämpning på sådana risker för närvarande är olämplig. En översyn av dessa undantag bör därför göras efter det att detta direktiv har varit i kraft en viss tid.

Till skydd för försäkringstagarna bör på nuvarande samordningsstadium medlemsstaterna tillåtas begränsa möjligheterna att samtidigt bedriva verksamhet inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster och verksamhet genom etablering. En sådan begränsning bör inte kunna ske när försäkringstagarna inte är i behov av sådant skydd.

För rätten att starta och driva verksamhet inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster bör vissa förfaranden gälla som säkerställer att försäkringsföretagen följer bestämmelser avseende såväl finansiella garantier som försäkringsvillkor. Lättnader får göras i sådana förfaranden, när verksamheten, utövad genom fritt tillhandahållande av tjänster, omfattar försäkringstagare som, beroende på deras ställning eller storlek eller på det slag av risk som skall försäkras, inte är i behov av särskilt skydd i den stat där risken är belägen.

Det är nödvändigt att, med avseende på friheten att tillhandahålla tjänster, få till stånd ett särskilt samarbete mellan medlemsstaternas behöriga tillsynsmyndigheter och mellan dessa myndigheter och kommissionen. Det bör också föreskrivas ett påföljdssystem, tillämpligt då ett företag som tillhandahåller tjänster inte följer bestämmelserna i den medlemsstat där tjänsterna utförs.

I avvaktan på ytterligare samordning bör de tekniska reserverna vara underkastade de regler och den tillsyn som gäller i medlemsstaten där tjänsterna utförs, när dessa tjänster rör sådana risker för vilka denna stat önskar ge försäkringstagaren särskilt skydd. När emellertid ett sådant intresse av att skydda försäkringstagaren inte är befogat, bör i fråga om tekniska reserver även i fortsättningen de regler och den tillsyn tillämpas som gäller i den medlemsstat där försäkringsgivaren är etablerad.

I vissa medlemsstater är försäkringstransaktioner inte föremål för någon form av indirekt beskattning, medan i flertalet stater särskilda skatter och andra former av avgifter gäller, däribland extra avgifter ämnade för skadeersättningsinstitut. Mellan dessa medlemsstater varierar strukturen och nivån för sådana skatter och avgifter avsevärt. Det bör undvikas en situation där befintliga skillnader medför konkurrensstörningar avseende försäkringstjänster mellan medlemsstaterna. I avvaktan på ytterligare samordning, kan sådana olägenheter sannolikt avhjälpas genom en tillämpning av det skattesystem och av de andra former av avgifter som gäller i den medlemsstat där risken är belägen. Medlemsstaterna får bestämma hur uppbörd av sådana skatter och avgifter skall ske.

▼B

Det bör förhindras att en ej samordnad tillämpning av detta direktiv och rådets direktiv 78/473/EEG av den 30 maj 1978 om samordning av lagar och andra författningar som avser koassuransverksamhet inom gemenskapen ([1]) leder till tre olika ordningar i varje medlemsstat. Därför bör de kriterier som används vid definitionen av ”stora risker” i detta direktiv också användas för att definiera de risker som sannolikt kommer att omfattas av koassurans i enlighet med gemenskapsregler.

Det är önskvärt att, så som sägs i fördragets artikel 8c, hänsyn tas till omfattningen av de insatser som behöver göras av vissa ekonomier som uppvisar skillnader i utveckling. Vissa medlemsstater bör därför medges sådana övergångsarrangemang som möjliggör en gradvis tillämpning av detta direktivs särskilda bestämmelser angående friheten att tillhandahålla tjänster.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I

Allmänna bestämmelser

Artikel 1

Detta direktiv har till ändamål

a) att komplettera första direktivet 73/239/EEG, och

b) att ge särskilda bestämmelser om friheten att tillhandahålla tjänster för sådana företag och med avseende på sådana försäkringsklasser som omfattas av första direktivet.

Artikel 2

I detta direktiv avses med

a) *första direktivet:*

direktiv 73/239/EEG,

b) *företag:*

— vid tillämpning av avdelning I och avdelning II:

företag som beviljats auktorisation enligt artikel 6 eller 23 i första direktivet,

— vid tillämpning av avdelning III och avdelning V:

företag som beviljats auktorisation enligt artikel 6 i första direktivet,

c) *etableringsställe:*

ett företags huvudkontor, agentur eller filial, med beaktande av artikel 3,

d) *medlemsstat där risken är belägen:*

— den medlemsstat i vilken egendomen är belägen, när försäkringen avser antingen byggnad eller byggnad och dess innehåll, till den del byggnaden och innehållet täcks av samma försäkring,

— den medlemsstat där registrering skett, när försäkringen avser fordon av något slag,

— den medlemsstat där försäkringstagaren tecknat försäkring, när försäkringen har en giltighetstid av fyra månader eller mindre och omfattar rese- eller semesterrisker, oberoende av försäkringsklass,

— den medlemsstat där försäkringstagaren är stadigvarande bosatt eller, om försäkringstagaren är en juridisk person, den medlemsstat där försäkringstagarens etableringsställe, för vilket försäkringen gäller, är beläget, i alla andra fall än dem som uttryckligen omfattas av föregående strecksatser,

([1]) EGT nr L 151, 7.6.1978, s. 25.

▼B

e) *medlemsstat för etableringsstället:*

den medlemsstat i vilken det etableringsställe från vilket risken försäkras är beläget,

f) *medlemsstat där tjänsterna utförs:*

den medlemsstat i vilken risken är belägen, när denna försäkras från ett etableringsställe i en annan medlemsstat.

Artikel 3

Vid tillämpning av första direktivet och av detta direktiv skall ett företags stadigvarande närvaro inom en medlemsstats territorium betraktas som en agentur eller en filial, även om närvaron inte har formen av en filial eller en agentur utan endast består av ett kontor som förestås av företagets egen personal eller av någon som är fristående från företaget men har en stående fullmakt att företräda företaget på samma sätt som en agentur.

Artikel 4

Vid tillämpning av detta direktiv och av första direktivet skall till allmänna och särskilda försäkringsvillkor inte räknas sådana speciella villkor som, i ett enskilt fall, är betingade av särskilda omständigheter som hänför sig till den risk som skall försäkras.

AVDELNING II

Kompletterande bestämmelser till första direktivet

Artikel 5

I artikel 5 i första direktivet skall följande läggas till:

”d) *stora risker*

i) sådana risker som anges under försäkringsklasserna 4, 5, 6, 7, 11 och 12 i punkt A i bilagan;

ii) sådana risker som anges under försäkringsklasserna 14 och 15 i punkt A i bilagan, i fall då försäkringstagaren yrkesmässigt bedriver industriell eller kommersiell verksamhet eller är verksam i något av de fria yrkena, och riskerna avser sådan verksamhet;

iii) sådana risker som anges under försäkringsklasserna 8, 9, 13, och 16 i punkt A i bilagan, såvida försäkringstagaren överskrider gränserna för åtminstone två av följande tre kriterier:

första stadiet: till och med den 31 december 1992:

— balansomslutning: 12,4 miljoner ecu,

— nettoomsättning: 24 miljoner ecu,

— genomsnittligt antal anställda under räkenskapsåret: 500;

andra stadiet: från och med den 1 januari 1993:

— balansomslutning: 6,2 miljoner ecu

— nettoomsättning: 12,8 miljoner ecu,

— genomsnittligt antal anställda under räkenskapsåret: 250.

För det fall försäkringstagaren tillhör en företagsgrupp för vilken upprättas sammanställd redovisning enligt direktiv 83/349/EEG ([1]) skall den sammanställda redovisningen ligga till grund för tillämpning av ovan nämnda kriterier.

Varje medlemsstat får till den ovan under iii) beskrivna riskkategorin hänföra sådana risker som försäkras av yrkessammanslutningar, samriskföretag (’joint ventures’) eller tillfälliga sammanslutningar.”

([1]) EGT nr L 193, 18.7.1983, s. 1.

▼B

Artikel 6

Vid tillämpning av artikel 15.2 första stycket och artikel 24 i första direktivet, skall medlemsstaterna iaktta matchningsreglerna i bilaga 1 till detta direktiv.

Artikel 7

1. Följande regler är bestämmande för vilken lag som är tillämplig på sådana försäkringsavtal som avses i detta direktiv och som omfattar risker belägna inom medlemsstaterna:

a) När försäkringstagaren är stadigvarande bosatt eller har sin centrala ledning inom territoriet för den medlemsstat där risken är belägen, skall lagen i den medlemsstaten tillämpas på avtalet. Där lagen i denna medlemsstat så medger har dock parterna frihet att välja ett annat lands lag.

b) När försäkringstagaren inte är stadigvarande bosatt eller har sin centrala ledning i den medlemsstat där risken är belägen, får parterna i försäkringsavtalet välja att tillämpa antingen lagen i den medlemsstat där risken är belägen eller lagen i det land där försäkringstagaren är stadigvarande bosatt eller har sin centrala ledning.

c) När försäkringstagaren driver kommersiell eller industriell verksamhet eller är verksam inom något av de fria yrkena och avtalet omfattar två eller flera risker, hänförliga till sådan verksamhet och belägna i skilda medlemsstater, får som tillämplig lag på avtalet väljas lagen i någon av dessa medlemsstater eller i det land där försäkringstagaren är stadigvarande bosatt eller har sin centrala ledning.

d) För det fall medlemsstaterna som avses i b och c medger större valfrihet avseende tillämplig lag på avtalet, får parterna trots bestämmelserna i de nämnda styckena utnyttja denna frihet.

e) När de risker som omfattas av försäkringsavtalet är begränsade till händelser som uppkommer i en annan medlemsstat än den där risken är belägen, i enlighet med definitionen i artikel 2 d, får parterna trots bestämmelserna i a, b och c ovan, välja lagen i den förstnämnda medlemsstaten.

f) För risker som avses i artikel 5 d i) i första direktivet, får avtalsparterna fritt välja lag.

g) Det förhållandet att parterna i ett fall som avses i a eller f ovan har valt en lag skall inte, om alla övriga relevanta omständigheter vid tiden för valet av lag hänför sig till endast en medlemsstat, hindra tillämpning av tvingande föreskrifter i den medlemsstaten, alltså sådana föreskrifter från vilka medlemsstatens lag inte medger någon avvikelse genom avtal.

h) Det val av lag som avses i föregående stycken skall antingen uttryckligen anges eller tillräckligt klart framgå av villkoren i försäkringsavtalet eller av omständigheterna i det enskilda fallet. Om så inte är förhållandet, eller om något val inte har gjorts, skall för avtalet gälla lagen i det av de länder, som avses i styckena ovan, med vilket avtalet har närmast anknytning. För det fall en avskiljbar del av avtalet har starkare anknytning till ett annat av de länder som avses i styckena ovan, får dock lagen i det landet undantagsvis tillämpas på denna del av avtalet. Avtalet skall presumeras ha närmast samband med den medlemsstat där risken är belägen.

i) Om en medlemsstat består av flera territoriella enheter, som var och en har sina lagregler om avtalsrättsliga förpliktelser, skall varje sådan enhet betraktas som ett land vid bestämmandet av den lag som skall gälla enligt detta direktiv.

En medlemsstat, i vilken olika territoriella enheter har särskilda regler om avtalsrättsliga skyldigheter, behöver inte tillämpa bestämmelserna i detta direktiv i de fall där sådana enheters lagar står i strid med varandra.

▼B

2. Ingenting i denna artikel skall begränsa tillämpning av tvingande lag i domstolslandet, oavsett vilken lag som i övrigt är tillämplig på avtalet.

Om det är föreskrivet i en viss medlemsstats lag får tvingande lagregler i den medlemsstat där risken är belägen, eller i den medlemsstat där obligatorisk försäkring är föreskriven, tillämpas, om och i den utsträckning som sådana regler enligt dessa staters lag skall tillämpas, oavsett vilken lag som gäller för avtalet.

När ett avtal omfattar risker belägna i mer än en medlemsstat, skall avtalet vid tillämpning av denna punkt anses utgöra flera avtal, vart och ett hänförligt till endast en medlemsstat.

3. Om inte annat följer av föregående punkter skall medlemsstaterna på försäkringsavtal som avses i detta direktiv tillämpa sina allmänna regler inom området för internationell privaträtt, tillämpliga på avtalsrättsliga skyldigheter.

Artikel 8

1. På de villkor som anges i denna artikel får försäkringsföretagen erbjuda och meddela obligatorisk försäkring i enlighet med bestämmelserna i detta direktiv och i första direktivet.

2. När en medlemsstat föreskriver skyldighet att teckna försäkring, skall ett avtal anses uppfylla en sådan skyldighet endast om det är i överensstämmelse med de särskilda bestämmelser som gäller för sådan försäkring i den medlemsstat där försäkringsskyldigheten föreskrivits.

3. Om, när det gäller obligatorisk försäkring, lagen i den medlemsstat där risken är belägen och lagen i den medlemsstat där obligatorisk försäkring föreskrivs står i strid med varandra, skall den senare medlemsstatens lagstiftning gälla.

4. a) Om inte annat följer av b och c i denna punkt skall artikel 7.2 tredje stycket gälla i de fall försäkringsavtalet ger skydd i flera medlemsstater, av vilka minst en infört skyldighet att teckna försäkring.

   b) En medlemsstat vilken vid tiden för anmälan av detta direktiv kräver att varje företag som etablerats inom dess territorium skall erhålla godkännande av allmänna och särskilda villkor i sin obligatoriska försäkring, får, med avvikelse från bestämmelserna i artiklarna 9 och 18, kräva godkännande av sådana villkor även för alla andra försäkringsföretag som på de villkor som sägs i artikel 12.1 erbjuder sådant försäkringsskydd inom statens territorium.

   c) En medlemsstat får, med avvikelse från bestämmelserna i artikel 7, föreskriva att för avtal om obligatorisk försäkring skall tillämpas den lag som gäller i den medlemsstat som föreskriver skyldigheten att teckna försäkring.

   d) Om en medlemsstat föreskriver obligatorisk försäkring och försäkringsgivaren är skyldig att anmäla till de behöriga myndigheterna att försäkringsskyddet upphört, får detta upphörande göras gällande gentemot skadelidande tredje man endast under de förutsättningar som anges i denna stats lagstiftning.

5. a) Varje medlemsstat skall underrätta kommissionen om de risker för vilka försäkring är obligatorisk enligt statens lag, och därvid ange

   — de särskilda föreskrifter som gäller för sådan försäkring, och

   — vad som skall anges i ett sådant intyg som en försäkringsgivare är skyldig att utfärda till en försäkrad, i fall där denna stat fordrar bevis om att skyldigheten att teckna försäkring har uppfyllts. En medlemsstat får kräva att intyget även skall innehålla en förklaring av försäkringsgivaren att försäkringsavtalet är i överensstämmelse med de särskilda regler som gäller för sådan försäkring.

   b) Kommissionen skall i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* publicera de upplysningar som avses i stycke a ovan.

▼B

c) Varje medlemsstat skall som bevis för att försäkringsskyldigheten har uppfyllts godta ett intyg vars innehåll är i överensstämmelse med stycke a andra strecksatsen.

Artikel 9

1. Artikel 9 sista stycket och artikel 11.1 sista stycket i första direktivet skall ersättas med följande:

”De under a och b nämnda uppgifterna angående allmänna och särskilda villkor och premietariffer skall dock inte krävas beträffande risker som anges i artikel 5 d.”

2. Artikel 8.3 och artikel 10.3 i första direktivet skall ersättas med följande:

”3. Denna samordning skall inte hindra medlemsstaterna att vidmakthålla eller införa sådana lagar och andra författningar avseende, framför allt, krav på tekniska yrkeskvalifikationer hos verkställande ledning och styrelsemedlemmar samt godkännande av bolagsordning, allmänna och särskilda försäkringsvillkor, premietariffer och andra handlingar som krävs för normal tillsyn.

Beträffande de risker som anges i artikel 5 d får medlemsstaterna emellertid inte införa bestämmelser med krav på godkännande eller löpande anmälan av allmänna och särskilda försäkringsvillkor, premietariffer, formulär och andra tryckta handlingar, som företaget avser att använda i sina mellanhavanden med försäkringstagare. Medlemsstaterna får endast kräva annan än löpande anmälan av sådana villkor och andra handlingar, för att kontrollera efterlevnaden av lagar och andra författningar som gäller sådana risker, och uppfyllandet av detta krav får inte utgöra en förutsättning för att ett företag skall kunna bedriva verksamhet.

Beträffande de risker som avses i artikel 5 d får medlemsstaterna varken vidmakthålla eller införa krav på förhandsanmälan eller förhandsgodkännande av premiehöjningar, med mindre ett sådant krav ingår som en del av ett allmänt priskontrollsystem.

Denna samordning skall inte heller hindra medlemsstaterna från att föreskriva att företag som ansöker om eller som har beviljats auktorisation för klass 18 i punkt A i bilagan skall underkastas kontroll av de direkta eller indirekta tillgångar i form av personal och utrustning, inklusive den medicinska personalens kvalifikationer och utrustningens kvalitet, som står till företagens förfogande för att dessa skall kunna fullgöra åtaganden som hänför sig till denna försäkringsklass.”

Artikel 10

Följande punkt skall läggas till i artikel 19 i första direktivet:

”3. Varje medlemsstat skall vidta alla åtgärder som behövs för att se till att de myndigheter som är ansvariga för tillsyn över försäkringsföretag har erforderliga befogenheter och resurser för att övervaka den verksamhet som bedrivs av försäkringsföretag etablerade inom respektive medlemsstats territorium, inklusive verksamhet som bedrivs utanför dess territorium i enlighet med rådsdirektiv som är tillämpliga på sådan verksamhet, och i syfte att kontrollera att direktiven genomförs.

Dessa befogenheter och resurser måste särskilt göra det möjligt för tillsynsmyndigheterna att

— göra ingående undersökningar om ett företags ställning och dess affärsverksamhet som helhet, bland annat genom att

  — samla in uppgifter om eller begära in handlingar angående försäkringsrörelsen,

  — göra inspektion på stället i företagets lokaler,

— vidta alla nödvändiga och lämpliga åtgärder beträffande företaget dels för att se till att företagets verksamhet bedrivs i överensstämmelse med de lagar och andra författningar vilka företaget har att efterleva i varje medlemsstat, och särskilt att företaget följer verksamhetsplanen till den del denna är tvingande, dels för att förhindra

▼B

eller undanröja missförhållanden som är till förfång för försäkringstagarna,

— se till att de åtgärder genomförs som tillsynsmyndigheterna kräver, vid behov genom tvångsmedel, som när det är befogat kan vara av rättslig natur.

Medlemsstaterna får även ge tillsynsmyndigheterna befogenhet att inhämta alla upplysningar rörande försäkringsavtal som innehas av mellanhänder.”

Artikel 11

1. Artikel 21 i första direktivet skall utgå.

2. Varje medlemsstat skall, på de villkor som ställts upp i nationell lag, ge företag vilka är etablerade inom dess territorium tillstånd att överlåta, helt eller delvis, sådana egna bestånd av försäkringsavtal, för vilka medlemsstaten är den stat där risken är belägen, till ett acceptkontor etablerat i samma medlemsstat, detta under förutsättning att tillsynsmyndigheterna i den medlemsstat där acceptkontorets huvudkontor är beläget intygar att acceptkontoret har erforderlig solvensmarginal sedan överlåtelsen beaktats.

3. Varje medlemsstat skall, på de villkor som ställts upp i nationell lag, ge företag vilka är etablerade inom dess territorium tillstånd att överlåta, helt eller delvis, sådana egna bestånd av försäkringsavtal, som ingåtts under de förutsättningar som anges i artikel 12.1, till ett acceptkontor etablerat i den medlemsstat där tjänsterna utförs, detta under förutsättning att tillsynsmyndigheterna i den medlemsstat där acceptkontorets huvudkontor är beläget intygar att acceptkontoret har erforderlig solvensmarginal sedan överlåtelsen beaktats.

4. Varje medlemsstat skall, på de villkor som ställts upp i nationell lag, ge företag vilka är etablerade inom dess territorium tillstånd att överlåta, helt eller delvis, sådana egna bestånd av försäkringsavtal, som ingåtts under de förutsättningar som anges i artikel 12.1, till ett acceptkontor etablerat i samma medlemsstat, detta under förutsättning att tillsynsmyndigheterna i den medlemsstat där acceptkontorets huvudkontor är beläget intygar att acceptkontoret har erforderlig solvensmarginal sedan överlåtelsen beaktats och förutsatt att kontoret uppfyller villkoren i artikel 13—16 i den medlemsstat där tjänsterna utförs.

5. I de fall som avses i punkterna 3 och 4 skall tillsynsmyndigheterna i den medlemsstat där det överlåtande företaget är etablerat ge tillstånd till överlåtelsen efter att ha inhämtat samtycke från tillsynsmyndigheterna i den medlemsstat där tjänsterna utförs.

6. En medlemsstat som, på de villkor som ställts upp i nationell lag, ger företag vilka är etablerade inom dess territorium tillstånd att överlåta, helt eller delvis, sina bestånd av försäkringsavtal till ett acceptkontor som är etablerat i en annan medlemsstat än den där tjänsterna utförs, skall se till att följande villkor är uppfyllda:

— Tillsynsmyndigheterna i den medlemsstat där acceptkontorets huvudkontor är beläget intygar att acceptkontoret har erforderlig solvensmarginal sedan överlåtelsen beaktats.

— Den medlemsstat där acceptkontoret är beläget ger sitt samtycke.

— Acceptkontoret uppfyller villkoren i artikel 13—6 i den medlemsstat där tjänsterna utförs, lagen i samma medlemsstat medger sådan överlåtelse, och den medlemsstaten samtycker till överlåtelsen.

7. En överlåtelse som tillåtits med stöd av denna artikel skall, i överensstämmelse med nationell lag, offentliggöras i den medlemsstat där risken är belägen. En sådan överlåtelse skall automatiskt bli gällande gentemot försäkringstagarna, de försäkrade och alla andra för vilka de överlåtna avtalen medför rättigheter och skyldigheter.

Denna bestämmelse skall inte inverka på medlemsstaternas rätt att göra det möjligt för försäkringstagarna att säga upp avtal inom viss tid efter överlåtelsen.

▼B

AVDELNING III

Särskilda bestämmelser om friheten att tillhandahålla tjänster

Artikel 12

1. Bestämmelserna i denna avdelning skall gälla när ett företag genom ett etableringsställe beläget i en viss medlemsstat försäkrar en risk som, i den betydelse som anges i artikel 2 d, är belägen i en annan medlemsstat; den senare skall vid tillämpning av denna avdelning anses vara den medlemsstat där tjänsterna utförs.

2. Bestämmelserna i denna avdelning gäller inte för sådana transaktioner, företag eller institut för vilka första direktivet inte är tillämpligt, inte heller för sådana risker som försäkras av de i artikel 4 i första direktivet angivna offentligrättsliga instituten.

Bestämmelserna i denna avdelning gäller inte försäkringsavtal avseende sådana risker som anges under följande nummer i punkt A i bilagan till första direktivet:

— Nr 1
  såvitt avser arbetsolycksfall,

▼M1

▼B

— Nr 13
  avser civilrättslig ansvarighet för kärnenergi och produktansvarighet för läkemedel,
— Nr 9 och 13
  såvitt avser obligatorisk försäkring av byggnadsarbeten.

Dessa undantag skall granskas av rådet senast den 1 juli 1998.

3. I avvaktan på den samordning som avses i artikel 7.2 c i första direktivet får förbundsrepubliken Tyskland behålla förbudet mot att sjukförsäkringsverksamhet inom landets territorium bedrivs, inom ramen för tillhandahållandet av tjänster, tillsammans med verksamhet i andra försäkringsklasser.

▼M1

Artikel 12a

1. Bestämmelserna i denna artikel skall gälla när ett företag genom ett etableringsställe beläget i en viss medlemsstat försäkrar en i en annan medlemsstat belägen risk, sådan som anges under försäkringsklass 10 i punkt A i bilagan till direktiv 73/239/EEG, dock ej sådan risk som hänför sig till fraktförares ansvar.

2. Den medlemsstat där tjänsterna utförs skall kräva att företaget blir medlem av och deltar i finansieringen av statens nationella byrå och dess nationella garantifond.

Företaget får dock inte åläggas att, beträffande risker som försäkras inom ramen för tillhandahållande av tjänster, till byrån eller garantifonden i staten där tjänsterna utförs betala eller bidra med högre belopp än som gäller för företag som genom ett etableringsställe i den medlemsstaten försäkrar risker i försäkringsklass 10, fraktförares ansvar undantaget, och vilket belopp beräknas på grundval av premieinkomster från den försäkringsklassen i denna medlemsstat eller av det antal risker i den försäkringsklassen som försäkras i nämnda stat.

3. Detta direktiv skall inte hindra att det föreskrivs skyldighet för försäkringsföretag som tillhandahåller tjänster att iaktta sådana bestämmelser i den medlemsstat där tjänsterna utförs som avser försäkring av förhöjda risker, i den mån bestämmelserna gäller även för etablerade företag.

4. Den medlemsstat där tjänsterna utförs skall föreskriva att företaget tillser att skadelidande, som framställer anspråk i anledning av händelser som inträffat inom statens territorium, inte kommer i en mindre förmånlig ställning till följd av det förhållandet att företag som försäkrar risker i försäkringsklass 10, med undantag för frakt-

▼M1

förares ansvar, gör detta inom ramen för tillhandahållande av tjänster i stället för från ett etableringsställe i den staten.

För den skull skall den medlemsstat där tjänsterna utförs kräva av företaget att det utser en representant, bosatt eller etablerad inom statens territorium, som skall inhämta alla upplysningar som behövs om försäkringsfall, och som har fullmakt att företräda företaget i förhållande till skadelidande som skulle kunna framställa anspråk, innefattande rätt för representanten att betala ersättningar i anledning av sådana anspråk och att företräda företaget, eller vid behov låta det företrädas, inför medlemsstatens domstolar och myndigheter i angelägenheter som rör sådana försäkringsfall.

Representanten får också åläggas att företräda företaget inför behöriga myndigheter i den stat där tjänsterna utförs, då det är fråga om att kontrollera huruvida giltig ansvarsförsäkring för motorfordon föreligger.

Den medlemsstat där tjänsterna utförs får inte ålägga den utsedda personen att för det företag som utsett honom vidta några andra åtgärder än som sägs i andra och tredje stycket. Den utsedda personen får inte driva direkt försäkringsrörelse för nämnda företags räkning.

Det förhållandet att en representant utses skall inte i sig innebära etablering av en sådan filial eller agentur som avses i artikel 6.2 b i direktiv 73/239/EEG, och representanten skall inte anses utgöra ett sådant etableringsställe som anges i artikel 2 c i det förevarande direktivet.

▼B

Artikel 13

I medlemsstaternas lagar skall föreskrivas att ett företag som är etablerat i en medlemsstat får i den staten, inom ramen för tillhandahållande av tjänster, erbjuda försäkring för i vart fall

— stora risker så som definierade i artikel 5 d i första direktivet,

— risker som inte omfattas av definitionen i artikel 5 d i första direktivet och som ingår i försäkringsklasser för vilka etableringsstället där inte har någon auktorisation.

Artikel 14

Varje företag som avser att tillhandahålla tjänster skall först underrätta de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där företaget har sitt huvudkontor och, i förekommande fall, de behöriga myndigheterna i medlemsstaten för det berörda etableringsstället, med angivande av den medlemsstat eller de medlemsstater inom vars territorium företaget avser att tillhandahålla dessa tjänster, samt med angivande av de slag av risker som företaget avser att försäkra.

Dessa myndigheter får infordra sådana uppgifter eller sådan dokumentation som anges i artikel 9 eller 11 i första direktivet.

Artikel 15

1. Om inte annat följer av bestämmelserna i artikel 16 får varje medlemsstat kräva tillstånd i administrativ ordning som villkor för att ett företag skall få tillhandahålla tjänster inom statens territorium; för detta ändamål får medlemsstaten kräva att företaget skall

a) förete ett intyg, utfärdat av behöriga myndigheter i den medlemsstat där huvudkontoret ligger, om att företaget för sin samlade verksamhet har den minsta solvensmarginal som beräknas enligt artiklarna 16 och 17 i första direktivet och att den auktorisation som avses i artikel 7.1 i nämnda direktiv ger företaget rätt att bedriva verksamhet utanför medlemsstaten för etableringsstället,

b) förete ett intyg, utfärdat av behöriga myndigheter i medlemsstaten för etableringsstället, vari anges de försäkringsklasser som företaget har fått auktorisation för, och vari intygas att ifrågavarande myndigheter inte motsätter sig att företaget tillhandahåller tjänster,

▼B

c) förete en verksamhetsplan som innehåller uppgifter om

— de slag av risker som företaget avser att försäkra i den medlemsstat där tjänsterna skall utföras;

— de allmänna och särskilda försäkringsvillkor som företaget har för avsikt att tillämpa där;

— de premiesatser som företaget avser att tillämpa för varje verksamhetsgren;

— de formulär och andra tryckta handlingar, vilka företaget avser att använda i sina mellanhavanden med försäkringstagare, i den mån detta krävs även av etablerade företag.

▼M1

Varje medlemsstat, inom vars territorium ett företag avser att tillhandahålla tjänster för försäkring av risker under försäkringsklass 10, med undantag för fraktförares ansvar, får kräva att företaget skall

— göra anmälan om namn och adress på den representant som avses i artikel 12a.4,

— avge en förklaring att företaget har blivit medlem av den nationella byrån och garantifonden i den medlemsstat där tjänsterna utförs.

▼B

2. De behöriga myndigheterna i den medlemsstat där tjänsterna utförs får kräva att de uppgifter som avses i punkt 1 c skall meddelas dem på statens officiella språk.

3. De behöriga myndigheterna i den medlemsstat där tjänsterna utförs skall medges en tid av sex månader från mottagandet av de handlingar som anges i punkt 1, inom vilken tid de har att lämna eller vägra tillstånd, beroende på huruvida de uppgifter som företaget lämnat i sin företedda verksamhetsplan är i överensstämmelse med de lagar och andra författningar som gäller i den staten.

4. Om de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där tjänsterna utförs inte har meddelat något beslut vid utgången av den tid som anges i punkt 3, skall tillstånd anses ha vägrats.

5. Varje beslut att vägra tillstånd eller att vägra utfärda ett sådant intyg som avses i punkt 1 a eller b skall åtföljas av en närmare motivering och skall ges det berörda företaget till känna.

6. Varje medlemsstat skall ge rätt till domstolsprövning av en vägran att lämna tillstånd eller av en vägran att utfärda ett sådant intyg som avses i punkt 1 a eller b.

Artikel 16

1. Varje medlemsstat, inom vars territorium ett företag avser att tillhandahålla tjänster för försäkring av sådana risker som anges i artikel 5 d i första direktivet, skall kräva att företaget

a) företer ett intyg, utfärdat av behöriga myndigheter i den medlemsstat där huvudkontoret ligger, om att företaget för sin samlade verksamhet har den minsta solvensmarginal som beräknas enligt artiklarna 16 och 17 i första direktivet och att den auktorisation som avses i artikel 7.1 i nämnda direktiv ger företaget rätt att bedriva verksamhet utanför medlemsstaten för etableringsstället,

b) företer ett intyg, utfärdat av behöriga myndigheter i medlemsstaten för etableringsstället, vari anges de försäkringsklasser som företaget har auktorisation för, och vari bekräftas att ifrågavarande myndigheter inte motsätter sig att företaget tillhandahåller tjänster,

c) anger de slag av risker som företaget avser att försäkra i den medlemsstat där tjänsterna skall utföras.

▼M1

Varje medlemsstat, inom vars territorium ett företag avser att tillhandahålla tjänster för försäkring av risker under försäkringsklass 10, med undantag för fraktförares ansvar, får kräva att företaget skall

— göra anmälan om namn och adress på den representant som avses i artikel 12a.4,

▼M1

— avge en förklaring att företaget har blivit medlem av den nationella byrån och garantifonden i den medlemsstat där tjänsterna utförs.

▼B

2. Varje medlemsstat skall medge rätt till domstolsprövning av en vägran att utfärda ett sådant intyg som avses i punkt 1 a eller b.

3. Företaget får inleda sin verksamhet den dag då myndigheterna i den medlemsstat där tjänsterna skall utföras bevisligen har erhållit de handlingar som avses i punkt 1.

4. Bestämmelserna i denna artikel skall gälla även i fall där en medlemsstat, inom vars territorium ett företag avser att tillhandahålla tjänster för försäkring av andra risker än sådana som anges i artikel 5 d i första direktivet, inte gör sådan verksamhet beroende av tillstånd i administrativ ordning.

Artikel 17

1. När ett sådant företag som avses i artikel 14 ämnar företa ändringar av uppgifter som anges i artikel 15.1 c eller artikel 16.1 c, skall företaget inge ändringarna till de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där tjänsterna skall utföras. Beträffande ikraftträdandet av sådana ändringar skall bestämmelserna i artikel 15.3 respektive artikel 16.3 gälla.

2. När ett sådant företag som avses i artikel 14 ämnar utvidga sin verksamhet till att omfatta andra risker än sådana som avses i artikel 5 d i första direktivet, skall företaget iaktta det förfarande som anges i artiklarna 14 och 15.

3. När ett sådant företag som avses i artikel 14 ämnar utvidga sin verksamhet till att omfatta sådana risker som avses i artikel 5 d i första direktivet eller i artikel 16.4 i detta direktiv, skall företaget iaktta det förfarande som anges i artiklarna 14 och 16.

Artikel 18

1. Denna samordning skall inte hindra medlemsstaterna att vidmakthålla eller införa lagar eller andra författningar om, framför allt, godkännande av allmänna och särskilda försäkringsvillkor, av formulär och andra tryckta handlingar för användning i mellanhavanden med försäkringstagare, av premietariffer och andra handlingar som krävs för normal tillsyn, under förutsättning att reglerna i medlemsstaten för etableringsstället inte är tillräckliga för att tillgodose nödvändigt skydd och kraven i den medlemsstat där tjänsterna utförs inte går utöver vad som behövs för ändamålet.

2. Beträffande risker som avses i artikel 5 d i första direktivet får medlemsstaterna emellertid inte införa bestämmelser med krav på godkännande eller löpande anmälan av allmänna och särskilda försäkringsvillkor, premietariffer, formulär och andra tryckta handlingar som företaget avser att använda i sina mellanhavanden med försäkringstagare. Medlemsstaterna får endast kräva annan än löpande anmälan av sådana villkor och andra handlingar, för att kontrollera efterlevnaden av lagar och andra författningar som gäller sådana risker, men uppfyllandet av detta krav får inte utgöra en förutsättning för att ett företag skall kunna bedriva verksamhet.

3. Beträffande de risker som avses i artikel 5 d i första direktivet, får medlemsstaterna varken vidmakthålla eller införa krav på förhandsanmälan eller förhandsgodkännande av premiehöjningar, med mindre ett sådant krav ingår som en del av ett allmänt priskontrollsystem.

Artikel 19

1. Varje företag som tillhandahåller tjänster skall till de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där tjänsterna utförs överlämna alla handlingar som begärs in från företaget vid tillämpning av denna artikel, i den utsträckning även de i den staten etablerade företagen har sådana skyldigheter.

▼B

2. Om de behöriga myndigheterna i en medlemsstat konstaterar att ett företag som tillhandahåller tjänster inom statens territorium inte följer de föreskrifter som i den staten gäller för ett sådant företag, skall myndigheterna anmoda företaget att vidta rättelse.

3. Om företaget i fråga inte efterkommer en sådan anmodan som avses i punkt 2, skall de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där tjänsterna utförs underrätta de behöriga myndigheterna i medlemsstaten för etableringsstället. Myndigheterna i medlemsstaten för etableringsstället skall vidta alla åtgärder som behövs för att företaget skall åstadkomma rättelse av missförhållandet. Myndigheterna i den medlemsstat där tjänsterna utförs skall underrättas om arten av sådana åtgärder.

I de fall tjänsterna tillhandahålls från agenturer eller filialer får de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där tjänsterna utförs vända sig även till de behöriga myndigheter som har ansvar för tillsyn över ifrågavarande försäkringsföretags huvudkontor.

4. Om företaget fortsätter att överträda föreskrifter som gäller i den medlemsstat där tjänsterna utförs, trots de åtgärder som vidtagits av medlemsstaten för etableringsstället eller till följd av att sådana åtgärder visat sig otillräckliga eller har uteblivit i den medlemsstat det gäller, får den medlemsstat där tjänsterna utförs, efter att ha underrättat tillsynsmyndigheterna i medlemsstaten för etableringsstället, vidta de åtgärder som behövs för att förhindra fortsatta överträdelser, däribland, om det oundgängligen krävs, förbud för företaget att inom ramen för tillhandahållande av tjänster ingå ytterligare försäkringsavtal inom statens territorium. När det gäller andra risker än sådana som anges i artikel 5 d i första direktivet skall bland sådana åtgärder ingå återkallande av tillstånd som avses i artikel 15. Medlemsstaterna skall se till att det inom respektive territorium finns möjligheter att ombesörja de meddelanden som behövs för dessa åtgärder.

5. Dessa bestämmelser skall inte inverka på medlemsstaternas rätt att bestraffa överträdelser som begåtts inom respektive territorium.

6. Om det företag som har begått överträdelsen har ett etableringsställe eller innehar egendom i den medlemsstat där tjänsterna utförs, får tillsynsmyndigheterna i den staten, i enlighet med nationell lag, tillämpa de adminstrativa påföljder i form av tvångsmedel mot etableringsstället eller egendomen som är föreskrivna för överträdelsen.

7. Varje åtgärd som vidtas i enlighet med punkterna 26 och som innefattar påföljder eller begränsningar avseende fritt tillhandahållande av tjänster skall vara välgrundad och skall ges det berörda företaget till känna. Varje sådan åtgärd skall kunna göras till föremål för domstolsprövning i den medlemsstat vars myndigheter beslutat om åtgärden.

8. När åtgärder vidtagits enligt artikel 20 i första direktivet skall de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där tjänsterna utförs underrättas om åtgärderna av den myndighet som vidtagit dem och, om åtgärderna vidtagits i enlighet med punkterna 1 och 3 i nämnda artikel, göra allt som behövs för att tillvarata de försäkrades intressen.

När en auktorisation återkallas med stöd av artikel 22 i första direktivet skall de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där tjänsterna utförs underrättas om återkallelsen och vidta lämpliga åtgärder för att hindra det berörda etableringsstället att fortsätta att, inom ramen för tillhandahållande av tjänster, ingå försäkringsavtal inom statens territorium.

9. Vartannat år skall kommissionen till rådet överlämna en rapport med en sammanställning av det antal och de olika typer av fall i varje medlemsstat, där beslut om vägrat tillstånd har tillkännagivits enligt artikel 15 eller åtgärder har vidtagits i enlighet med punkt 4 ovan. Medlemsstaterna skall samarbeta med kommissionen genom att förse denna med sådan information som behövs för rapporten.

▼B

Artikel 20

Om ett försäkringsföretag träder i likvidation skall de åtaganden som följer av avtal, ingångna inom ramen för tillhandahållande av tjänster, infrias på samma sätt som de åtaganden som följer av företagets övriga försäkringsavtal, detta oavsett de försäkrades eller förmånstagarnas nationalitet.

Artikel 21

1. När en försäkring erbjuds inom ramen för tillhandahållande av tjänster skall försäkringstagaren, innan något åtagande görs, underrättas om i vilken medlemsstat det huvudkontor, den agentur eller den filial, som avtalet skall ingås med, är etablerade.

Varje handling som lämnas ut till försäkringstagaren skall innehålla den information som avses i föregående stycke.

Bestämmelserna i de två föregående styckena skall inte tillämpas på sådana risker som avses i artikel 5 d i första direktivet.

2. Ett avtal eller en annan handling som ger försäkringsskydd skall, jämte försäkringsansökningen, i den mån denna är bindande för sökanden, innehålla adresser både för det etableringsställe som ger skyddet och för huvudkontoret.

▼M1

Varje medlemsstat får kräva att det i ovan nämnda handlingar även uppges namn och adress på försäkringsföretagets representant.

▼B

Artikel 22

▼M1

1. Varje etableringsställe skall, med avseende på verksamhet som bedrivs inom ramen för tillhandahållande av tjänster, underrätta sin tillsynsmyndighet om storleken av premier, utan avdrag för återförsäkring, angivna per medlemsstat och per grupp av försäkringsklasser. Försäkringsklasserna grupperas enligt följande:

— Olycksfall och sjukdom (1 och 2).

— Motorfordonsförsäkring (3, 7, och 10; uppgifter avseende försäkringsklass 10, med undantag för fraktförares ansvar, skall specificeras.

— Brand och annan skada på egendom (8 och 9).

— Luftfart, sjöfart och transport (4, 5, 6, 7, 11 och 12).

— Allmän ansvarighet (13).

— Kredit och borgen (14 och 15).

— Övriga försäkringsklasser (16, 17 och 18).

Tillsynsmyndigheten i varje medlemsstat skall vidarebefordra denna information till tillsynsmyndigheterna i alla medlemsstater där tjänsterna utförs.

▼B

2. Ett etableringsställe som av sådan verksamhet som anges i punkt 1 första stycket har premieintäkter som utan avdrag för återförsäkring uppgår till mer än 2 500 000 ecu i en medlemsstat, skall på ett särskilt konto redovisa försäkringstekniskt resultat, vilket skall omfatta de poster som anges i bilaga 2A eller 2B och redovisa det per grupp av försäkringsklasser för den medlemsstat det gäller.

När ett företags alla etableringsställen tillsammans har, från sådan verksamhet som anges i punkt 1 första stycket, premieintäkter som utan avdrag för återförsäkring uppgår till mer än 2 500 000 ecu i en medlemsstat, får tillsynsmyndigheten i den medlemsstat där tjänsterna utförs begära hos tillsynsmyndigheten i den medlemsstat där företagets huvudkontor är beläget att det därefter skall på ett särskilt konto redovisa det försäkringstekniska resultatet avseende den verksamhet som vart och ett av företagets etableringsställen bedriver i den förra staten.

▼B

Det konto som avses i första eller andra styckena av denna punkt, skall av tillsynsmyndigheten i medlemsstaten för etableringsstället tillhandahållas tillsynsmyndigheten i den medlemsstat där tjänsterna utförs, om den senare myndigheten begär detta.

Artikel 23

1. När det för tillhandahållande av tjänster krävs tillstånd av den medlemsstat där tjänsterna skall utföras, skall i avvaktan på ytterligare samordning storleken av de tekniska reserver som hänför sig till ifrågavarande avtal bestämmas under tillsyn av den medlemsstaten enligt dess regler eller, om sådana regler saknas, enligt där gällande praxis. De för reserverna motsvarande och och valutamatchande tillgångarna samt dessa tillgångars lokalisering skall vara föremål för tillsyn av samma medlemsstat i enlighet med dess regler eller praxis.

2. I alla övriga fall skall bestämmandet av storleken av de tekniska reserverna, de motsvarande och valutamatchande tillgångarna samt dessa tillgångars lokalisering vara föremål för tillsyn av medlemsstaten för etableringsstället i enlighet med dess regler eller praxis.

3. Medlemsstaten för etableringsstället skall se till att de tekniska reserver, som hänför sig till alla avtal som företaget ingår genom det ifrågavarande etableringsstället, är tillräckliga, och att motsvarande och valutamatchande tillgångar finns.

4. I fall som avses i punkt 1 skall medlemsstaten för etableringsstället och medlemsstaten där tjänsterna utförs utbyta all den information som behövs för att de skall kunna fullgöra vad som åvilar dem enligt punkterna 1 och 3.

Artikel 24

Trots bestämmelserna i detta direktiv skall medlemsstaterna ha rätt att kräva att företag, som inom deras respektive territorier driver verksamhet inom ramen för tillhandahållande av tjänster, skall, på samma villkor som gäller för etablerade företag, ansluta sig till och delta i varje garantisystem avsett att säkerställa utbetalning av försäkringsersättning till försäkringstagare och skadelidande tredje man.

Artikel 25

Utan att det påverkar tillämpningen av senare samordning skall, beträffande alla försäkringsavtal som ingås inom ramen för tillhandahållande av tjänster, uttag av indirekta skatter och av skatteliknande avgifter på försäkringspremier kunna ske endast i den medlemsstat där risken är belägen, i den betydelse som anges i artikel 2 d, och även, såvitt avser Spanien, uttag av sådana tilläggsavgifter som i lag föreskrivits till förmån för det spanska ”Consorcio de compensación de Seguros” för uppfyllandet av dess uppgifter i samband med ersättning för förluster som uppkommer vid ovanliga händelser i medlemsstaten.

Med avvikelse från artikel 2 d första strecksatsen skall vid tillämpning av denna artikel lös egendom som finns i en byggnad, belägen inom en viss medlemsstats territorium, med undantag för varor under handelstransport, anses utgöra en risk belägen i denna medlemsstat, även om byggnaden och dess innehåll inte omfattas av samma försäkring.

Den lag som enligt artikel 7 är tillämplig på avtal skall inte inverka på den tillämpliga ordningen för skatter och avgifter.

Varje medlemsstat skall, om annat inte följer av senare samordning, på de företag som tillhandahåller tjänster inom statens territorium tillämpa egna nationella bestämmelser såvitt gäller åtgärder för att säkerställa uppbörd av sådana indirekta skatter och skatteliknande avgifter som skall erläggas i enlighet med första stycket.

Artikel 26

1. Risker som inom gemenskapen får omfattas av koassurans i enlighet med direktiv 78/473/EEG, skall vara de som anges i artikel 5 d i första direktivet.

▼B

2. De bestämmelser i detta direktiv som avser sådana risker som anges i artikel 5 d i första direktivet, skall tillämpas på den ledande assuradören.

AVDELNING IV

Övergångsbestämmelser

Artikel 27

1. Grekland, Irland, Spanien och Portugal får tillämpa följande övergångsarrangemang:

i) Till och med den 31 december 1992 får de för alla risker tillämpa den ordning som gäller för andra risker än dem som avses i artikel 5 d i första direktivet.

ii) Från och med den 1 januari 1993 till och med den 31 december 1994 skall den ordning som gäller för stora risker även gälla för de risker som avses i artikel 5 d i) och ii) i första direktivet; för de risker som avses i nämnda artikel 5 d iii) skall dessa medlemsstater fastställa de tröskelvärden som skall gälla.

iii) *Spanien:*

— De tröskelvärden för första stadiet som anges i artikel 5 d iii) i första direktivet skall gälla från och med den 1 januari 1995 till och med den 31 december 1996.

— Tröskelvärdena för det andra stadiet skall gälla från och med den 1 januari 1997.

Portugal, Irland och Grekland:

— De tröskelvärden för första stadiet som anges i artikel 5 d iii) i första direktivet skall gälla från och med den 1 januari 1995 till och med den 31 december 1998.

— Tröskelvärdena för det andra stadiet skall gälla från och med den 1 januari 1999.

▼M1

Den avvikelse som medges för tiden från och med den 1 januari 1995 skall gälla endast för avtal som ger försäkring för sådana i försäkringsklasserna 3, 8, 9, 10, 13 och 16 angivna risker som är belägna uteslutande i någon av de fyra medlemsstater som omfattas av övergångsbestämmelserna.

▼B

2. Till och med den 31 december 1994 skall bestämmelserna i artikel 26.1 i detta direktiv inte gälla för risker belägna i de fyra medlemsstater som anges i denna artikel. Under övergångsperioden från och med den 1 januari 1995 skall sådana i artikel 5 d iii) i första direktivet angivna risker som är belägna i dessa medlemsstater, och som inom gemenskapen kan omfattas av koassurans i enlighet med direktiv 78/473/EEG, vara sådana som överstiger de tröskelvärden som anges i punkt 1 iii) i denna artikel.

AVDELNING V

Slutbestämmelser

Artikel 28

Kommissionen och medlemsstaternas behöriga myndigheter skall ha ett nära samarbete i syfte att underlätta tillsynen av verksamhet för direkt försäkring inom gemenskapen.

Varje medlemsstat skall underrätta kommissionen om alla betydande svårigheter som tillämpningen av detta direktiv kan ge upphov till, däribland sådana problem som uppkommer då en medlemsstat får vetskap om en onormal överflyttning av försäkringsverksamhet till skada för företag etablerade inom statens territorium och till fördel för filialer och agenturer belägna omedelbart utanför dess gränser.

Kommissionen och berörda medlemsstaters behöriga myndigheter skall undersöka dessa svårigheter så snart som möjligt för att finna en ändamålsenlig lösning.

▼B

Vid behov skall kommissionen överlämna lämpliga förslag till rådet.

Artikel 29

Kommissionen skall till rådet överlämna regelbundna rapporter, den första av dessa den 1 juli 1993, över utvecklingen på marknaden för försäkring som meddelas inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster.

Artikel 30

I fall där beteckningen ecu används i detta direktiv, skall det motvärde i nationell valuta som skall gälla från och med den 31 december varje år vara det värde som gällde den sista dagen i oktober månad samma år, för vilken dag motvärden för ecu finns noterade i alla gemenskapens valutor.

Artikel 2 i direktiv 76/580/EEG [1] skall gälla endast för artiklarna 3, 16 och 17 i första direktivet.

Artikel 31

Vart femte år skall rådet, på förslag från kommissionen, se över och vid behov ändra alla belopp som anges i ecu i detta direktiv, varvid hänsyn skall tas till förändringar i den ekonomiska och monetära situationen inom gemenskapen.

Artikel 32

Medlemsstaterna skall inom 18 månader från dagen för anmälan av detta direktiv [2] vidta de ändringar i sina nationella bestämmelser som behövs för att följa detta direktiv och genast underrätta kommissionen om detta.

De bestämmelser som ändrats i enlighet med denna artikel skall börja tillämpas inom 24 månader från dagen för anmälan av detta direktiv.

Artikel 33

Efter anmälan av detta direktiv skall medlemsstaterna se till att till kommissionen överlämna texterna till de centrala bestämmelser i lagar och andra författningar som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 34

Bilagorna skall vara en del av själva direktivet.

Artikel 35

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

---

[1] EGT nr L 189, 13.9.1976, s. 13.

[2] Detta direktiv anmäldes till medlemsstaterna den 30 juni 1988.

▼B

BILAGA 1

MATCHNINGSREGLER

Den valuta i vilken försäkringsgivarens åtaganden skall infrias skall bestämmas enligt följande regler:

1. När försäkringssumman enligt avtalet är uttryckt i en viss valuta, skall försäkringsgivarens förpliktelser anses betalbara i samma valuta.

2. När försäkringssumman enligt avtalet inte är uttryckt i någon valuta, skall försäkringsgivarens förpliktelser anses betalbara i valutan i det land där risken är belägen. Försäkringsgivaren får emellertid välja den valuta i vilken premien är angiven, om det finns godtagbara skäl för ett sådant val.

   Så kan vara fallet om det vid avtalets ingående framstår som sannolikt att försäkringsersättning kommer att utbetalas i premiens valuta och inte i valutan i det land där risken är belägen.

3. Medlemsstaterna får medge försäkringsgivaren rätt att förutsätta att den valuta, i vilken han skall ge skydd, skall vara antingen den valuta som han använder med stöd av praxis eller, i avsaknad av sådan praxis, valutan i det land där han är etablerad

   — för avtal som ger försäkring för risker som anges i klasserna 4, 5, 6, 7, 11, 12 och 13 (endast produktansvarighet),

   — för avtal som ger försäkring för risker hänförliga till andra försäkringsklasser, där ersättningen allt efter slaget av risk skall betalas i en annan valuta än den som skulle väljas vid tillämpning av ovannämnda regler.

4. När ett försäkringsfall har anmälts till en försäkringsgivare och ersättningen är betalbar i en viss angiven valuta, annan än den som skulle gälla vid tillämpning av ovanstående regler, skall försäkringsgivarens förpliktelser anses betalbara i den förstnämnda valutan, särskilt om valutan i vilken ersättningen skall betalas av försäkringsgivaren har fastställts genom ett domstolsavgörande eller genom en överenskommelse mellan försäkringsgivaren och försäkringstagaren.

5. När ett försäkringsfall värderas i en valuta som är på förhand känd av försäkringsgivaren men som är en annan än den valuta som skulle gälla vid tillämpning av ovanstående regler, får försäkringsgivaren anse sina förpliktelser betalbara i den förstnämnda valutan.

6. Medlemsstaterna får befria företagen från skyldigheten att täcka tekniska reserver med valutamatchande tillgångar, om en tillämpning av ovanstående regler skulle medföra att företaget — vare sig det gäller ett huvudkontor eller en filial — för att uppfylla principen om valutamatching skulle bli nödsakat att ha sina tillgångar i en valuta som inte motsvarar mer än 7 % av tillgångarna i andra valutor.

Följande gäller emellertid:

   a) I fall där de tekniska reserverna skall matchas av grekiska drachmer, irländska pund eller portugisiska escudos, får ifrågavarande belopp inte överstiga

      — 1 miljon ecu under en övergångsperiod fram till och med den 31 december 1992,

      — 2 miljoner ecu från och med den 1 januari 1993 till och med den 31 december 1998.

   b) I fall där de tekniska reserverna skall matchas av belgiska franc, luxemburgfranc och spanska pesetas, får ifrågavarande belopp inte överstiga 2 miljoner ecu under en övergångsperiod fram till och med den 31 december 1996.

   Från och med utgången av de övergångsperioder som anges i a och b, skall huvudreglerna gälla för dessa valutor, såvida rådet inte beslutar något annat.

7. Medlemsstaterna får välja att inte kräva av företagen — vare sig det gäller huvudkontor eller filialer — att de skall tillämpa principen om valutamatchning beträffande förpliktelser som är betalbara i en annan valuta än valutan i någon av gemenskapens medlemsstater, om investeringar i nämnda valuta är reglerade, om överföringsrestriktioner gäller för valutan eller om, av liknande skäl, valutan inte är lämplig att matcha tekniska reserver.

8. Medlemsstaterna får befria företag — antingen det gäller huvudkontor eller filialer — från skyldigheten att ha valutamatchande tillgångar, då de belopp som skall matchas inte överstiger 20 % av deras förpliktelser i en viss valuta.

▼B

De totala tillgångarna i samtliga valutor sammantagna skall emellertid minst motsvara företagens totala sammantagna förpliktelser i samtliga dessa valutor.

9. Varje medlemsstat får föreskriva att detta krav, när en förpliktelse, enligt ovan beskrivna metoder, skall motsvaras av tillgångar uttryckta i en medlemsstats valuta, också skall anses uppfyllt när upp till 50 % av dessa tillgångar är uttryckta i ecu.

▼B

BILAGA 2 A

Försäkringstekniskt resultat

1. Summan av uppburna bruttopremiebelopp
2. Totala skadekostnader
3. Provisionskostnader
4. Tekniskt bruttoresultat

▼B

BILAGA 2 B

Försäkringstekniskt resultat

1. Bruttopremiebelopp för närmast föregående försäkringsår
2. Summan av försäkringsersättningar under närmast föregående försäkringsår (inklusive försäkringsreserv vid försäkringsårets utgång)
3. Provisionskostnader
4. Tekniskt bruttoresultat